Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1895. 44de Aargang.

Hvad er Mennesket?

Tale af Ældste B. H. Roberts,
holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 27de Januar 1895.

Det forekommer mig, at den Salme, der netop er bleven afsungen („O, min Fader, Du, som troner") fremkalder en af de helligste Indflydelser, som nogensinde kan omgive de Sidste-Dages Hellige. Grunden hertil er uden Tvivl den, at den omhandler et af de højeste Emner i Forbindelse med Jesu Kristi Evangelium; og det fremstiller et Thema for mig i denne Eftermiddag, som jeg tror er et af de lærerigste og mest inspirerende, der kan opkomme i et Menneskes Tanke. Hvis jeg saaledes gjennem Eders Tro og vor himmelske Faders Godhed kan erholde hans Aand, da vil jeg tale derover, og som Indledning vil jeg læse Davids 8de Psalme:

„Herre, vort Herskab! Hvor herligt er Dit Navn over al Jorden, Du, som udbreder Din Majestæt over Himlene!

Af de Spædes og Diendes Mund grundfæstede Du en Magt for Dine Fjenders Skyld, for at standse Fjenden og den, som vil hævne sig.

Naar jeg ser Din Himmel, Dine Fingres Gjerning, Maanen og Stjernerne, som Du beredte,

hvad er da et Menneske, at Du kommer ham ihu, og et Menneskes Barn, at Du besøger ham?

Og Du har ladet ham blive lidet ringere end Englene; Du kronede ham med Ære og Herlighed.

Du gjør, at han hersker over Dine Hænders Gjerninger, Du har lagt Alting under hans Fødder:

Faar og Øksne, dem allesammen, ja, ogsaa Markens Dyr,

Fuglene under Himmelen og Fiskene i Havet, hvad som farer hen ad Havets Veje.

Herre, vort Herskab! hvor herligt er Dit Navn over al Jorden!"

At dømme efter mange af de Udtryk, der findes i Davids Skrivelser, var han uden Tvivl vant til at betragte Himlene, deres Udstrækning og Storheden af Guds Kraft, som de indeholde, thi paa et andet Sted siger han: „Himlene fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gjerning. En Dag udgyder sin Tale til den anden, og en Nat kundgjør den anden Videnskab. Der er ingen Tale og ej Ord, med hvilke deres Røst ej er hørt. Deres Maale-Snor

er udgangen over al Jorden, og deres Ord til Jorderigets Ende." (Ps. 19, 2—5.)

Idet Salmisten overskuer Skaberens udstrakte Arbejder og betragter Menneskets Ringhed, da udtrykker han den Tanke, som indeholdes i hans Salme, med meget træffende Ord: „Hvad er da et Menneske, at Du kommer ham ihu, og et Menneskes Barn, at Du besøger ham?" Men endskjøndt Poetens Tanker dvæle ved Menneskets Ubetydelighed, saa undgaar han alligevel ikke at tilføje, at Gud har ophøjet ham over alle de øvrige af hans Skabninger, som leve paa Jorden. Han lagde Mærke til, at Dyrene paa Marken, Faar og Øksne, Himmelens Fugle og Fiskene i Havet alle vare satte under Menneskets Herredømme. Og hvis vi i Virkeligheden følge Profeten Davids Tanker med Hensyn til dette Emne, da ville vi finde, at han troede i denne Menneskets Overlegenhed og Herredømme over andre Skabninger at have et Bevis for, at en særegen Slægtskabsforbindelse fandt Sted mellem ham og Guddommen. Vist nok er der nogle Dyr, som i visse Ting synes at være Mennesket overlegne; nogle have saaledes en hurtigere Bevægelse, andre et skarpere Syn; atter andre en finere Lugt; men ingen af dem besidder den Forening af Egenskaber, som giver Mennesket hans Overlegenhed. Hvilke Dyr har han ikke undertvunget og gjort underdanig sin Vilje? Nogle opofre deres Styrke og Nogle deres Hastighed for at tjene ham, og Alle vise ham Hyldest ved at underkaste sig hans Herredømme. Ejheller har Mennesket været tilfreds med alene at undertvinge sig Dyreriget. Han skrider hurtig fremad med at besejre Naturens Elementer. Vindene og Havstrømmene have i lang Tid været hans Tjenere. Elementet Ilden bidrager til hans Bekvemmelighed og er behjælpelig med hans Arbejde paa mangfoldige Maader. Han anvender Lynilden til at overbringe sine Budskaber. Han tilintetgjør Afstande, vejer Solen, Maanen og Stjernerne i sin Vægtskaal, og hvor langt de end ere fjernede, beskriver han dog, af hvilke Bestanddele de ere dannede. Alt dette taler for, at Mennesket staar højere end de andre jordiske Skabninger; og denne Overlegenhed i Forbindelse med specielle Gunstbevisninger, som af Gud ere meddelte Mennesket, bevidner, at et særegent Slægtskabsforhold eksisterer mellem ham og Gud.

Det er naturligt, at Mennesket ønsker at opdage dette Slægtskab, og han har ofte spurgt: Hvad er Mennesket, at Gud kommer ham ihu? Dette er alligevel Noget, som Mennesket ved sin egen Kløgt ikke er i Stand til at gjøre, en Opgave, som han af sig selv ikke kan løse. Hvis I betvivle, hvad jeg siger, da beder jeg Eder at tage Resultaterne af filosofiske Undersøgelser om dette Emne i Betragtning; sæt Aabenbaring tilside, og hvad have saa Filosoferne at opbyde som Løsning paa Livets Spørgsmaal? Et af de største Genier, som er opstaaet blandt Menneskene, beskriver Livet som „en vandrende Skygge; en arm Skuespiller, der knejsende spankulerer sin Time hen paa Livets Scene og siden gaar i Forglemmelse; en Idiots Beretning, fuld af Støj og Væsen, men som Intet betyder." En af vore moderne Skeptikere, Robert Ingersol, siger: „Livet er en trang Dal imellem to Evigheders kolde og nøgne Bjergtoppe. Vi stræbe forgjæves efter at se over paa den anden Side af Toppene, vi raabe højt, og det eneste Svar, vi faa, er Ekkoet af vort klagende Raab. Fra de tause Dødes stumme Læber kommer der ikke et Ord."

Ligesom Mennesket ved Granskning ikke kan udgrunde Gud, saaledes er menneskelig Visdom ufuldstændig til at løse dette Spørgsmaal, som er fremsat af David: „Hvad er da et Menneske, at Du kommer ham ihu, og et Menneskes Barn, at Du besøger ham?" Vi kunne ikke løse dette Spørgsmaal ved menneskelig Visdom. Det er kun gjennem Aabenbaring, at vi kunne erholde et tilfredsstillende Svar paa dette store Spørgsmaal. Aabenbaring giver et Svar, som finder Gjenklang i den mennelige Sjæl, der modtager og anerkjender det som sin Ejendom og er tilfreds med dets Forklaring. Et af Beviserne for guddommelig Inspiration i den store Nutidens Profet, der under Guds Vejledning lagde Grundvolden til dette store Sidste-Dages Værk, er, at han formedelst Aabenbaring var i Stand til at besvare dette Spørgsmaal og sprede Lys over dette Problem.

Jeg tror, der er Ingen her tilstede, som er uvidende om Dødens Virkelighed. Vi ere i vor Erfaring komne i Berørelse med den paa en eller anden Maade. Der er Forældre her, som have mistet deres Børn; der er Børn, som have mistet deres Forældre; Brødre have mistet deres Søstre og Søstre deres Brødre; og selv om der maaske skulde være Nogle, som ikke ere komne i Berørelse med Døden i et saa nært Slægtskabsforhold, saa have Alle i det Mindste mistet Venner. Alle have seet de Døde; og naar vi betragte de blege Ansigter af dem, vi have elsket, hvem er da ikke ved saadanne Lejligheder bleven paavirket af den Tanke, at det, som han beskuede, kun var Hytten eller Tabernaklet, i hvilket hans afdøde Ven havde boet? Hylstret eller Skrinet var tilbage foran ham; Juvelen var borttagen.

Vi behøve ikke at befatte os med dybe Grublerier angaaende Aandens Tilværelse. Jeg tror ikke, der er Nogen, som har seet en død Person, uden at han er bleven paavirket af den Sandhed, som jeg nu henleder Eders Opmærksomhed paa. Vi kunne betragte det som et afgjort Faktum, at Mennesket er dobbelt i sin Organisme, ikke blot sammenføjet af den grovere Materie, der udgjør et Legeme af Kjød og Ben, men der er ogsaa Aand tilstede. Dette „jeg" eller »ego,« som er inden i Mennesket, og som med mere Ret kan kaldes Mennesket, er lige saa vel en Virkelighed som Legemets Tilværelse. I Døden se vi, at disse to Ting — Aanden og Legemet — adskilles.

Vor Undersøgelse leder os til at betragte Mennesket i dets dobbelte Organisme — bestaaende af Legeme og Aand. Da Jesus var paa Jorden, og hans Disciple kom til ham og sagde: „Herre, lær os at bede, som Johannes og lærte sine Disciple," var Guds Søns Svar til dem: „Naar I bede, da siger: Vor Fader, Du, som er i Himlene! Helliget vorde Dit Navn; komme Dit Rige! Ske Din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden; o. s. v." Alt, hvad jeg nu ønsker at hentyde til i denne Bøn, er Paakaldelsen: „Vor Fader, Du, som er i Himlene!" Er dette meningsløse Ord? Eller brugte Guds Søn disse Ord for at udtrykke det nøjagtige og sande Slægtskabsforhold, som i en vis Grad eksisterer mellem Mennesket og Gud? Jeg tror, at Jesus Kristus ikke anvendte meningsløse Ord, men at han brugte saadanne, der indeholdt store Sandheder, hvor ligefremme de end maatte være; og jo mere ukunstlet Sproget i Almindelighed er, jo mere højtideligt lyder det. Ordene: „Vor Fader, Du, som er i Himlene," have en Mening. De betyde, at Gud i en vis Forstand er Fader til Menneske-

slægten. Vi vide, at vi have jordiske Fædre og Mødre, som bragte os ind i Tilværelsen; og derfor ville maaske Nogle spørge, hvorledes Gud da kan være vor Fader. Apostelen Paulus løser denne Opgave. Han siger: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?" (Hebr. 12, 9.) Her have vi en Løsning paa Spørgsmaalet. Vore jordiske Forældre ere blot Forældre til vore Legemer; men Gud, Aandernes Fader, er ogsaa vor Fader — vor himmelske Fader. Saaledes, at Menneskene ikke blot have en dobbelt Organisme, men en dobbelt Herkomst — en jordisk og en himmelsk Herkomst. Dette er meget let at bevise af Skriften. Folk bleve undertiden forargede paa Jesu Kristi Lære; Farisæerne, Sadducæerne og de Skriftkloge bleve det ofte; og da han fremholdt for dem Nødvendigheden af at vise Lydighed til Evangeliets Forskrifter, svøbte de deres Kapper omkring sig og sagde: „Vi have Abraham til Fader." De bleve forbausede, da Jesus sagde: „Førend Abraham blev, er jeg." „Men," sagde de, „Du er ikke endnu halvtredsindstyve Aar gammel, og Du har seet Abraham?" (Joh. 8, 39, 57, 58.) Og de udlagde hans Ord at være Gudsbespottelse. Selv Disciplene kunde ikke til alle Tider forstaa de store Sandheder, som Jesus forkyndte. Ved en Lejlighed, da han lærte dem Noget, som de ikke tydelig kunde fatte, sagde han: „Forarger dette Eder? Hvad om I da faa at se, at Menneskens Søn farer op, hvor han var før." (Joh. 6, 61. 62.) Atter læse vi, at lige før hans Korsfæstelse, da Fuldbyrdelsen af hans store Mission nærmede sig, og han søgte Herren om Styrke til at gaa den Prøve imøde, som han maatte gjennemgaa, gik han hen i Ensomhed og bad til sin Fader og sagde: „Jeg har herliggjort Dig paa Jorden; jeg har fuldkommet den Gjerning, som Du har givet mig at gjøre. Herliggjør Du mig og nu, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var." Her taler han ikke blot om en Tilværelse, som han havde, før han kom her i Kjødet, men ogsaa om en Herlighed, som han havde opnaaet, en Herlighed, der var saa behagelig i hans Erindring, at han fremfor Alt ønskede, at han maatte føres bort fra Sorg og Lidelse, som han her var omringet af, og blive tilladt at gaa tilbage til den Herlighed, som han havde hos Gud, før Verden var. Med Hensyn til dette Punkt er der ogsaa et andet Skriftsted, som burde tages i Betragtning.

„Efter at Gud fordum havde talet mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne, saa har han i disse sidste Dage talet til os ved Sønnen, hvem han har sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og har gjort Verden." (Hebr. 1, 1. 2.) Jesus havde ikke alene en Tilværelse med sin Fader, førend han levede her paa Jorden, ikke alene en Herlighed der, men han blev beskikket af sin Fader, Himmelens Herre, at skabe Verdner — ikke een Verden, men mange, og alt dette i den Tilværelse, der var forud for hans Tilværelse her paa Jorden. Efter menneskelig Vis at dømme var Jesus ikke ulig sine Medmennesker. Han havde Skikkelse og Størrelse, Højde og Bredde; han havde Kjød og Ben; han varmede sig ved den samme Ild og afkjøledes ved samme Vinde; han var ofte hungrig, og fremfor Alt var han en Mand, der havde Sorg, og som var bekjendt med Smerte. I enhver Henseende syntes han at

deltage i de fysiske Egenskaber, der karakterisere andre Mennesker; og mit Argument er, at hvis Jesus var lig andre Mennesker i disse fysiske Ting, og hans Aand havde en Forudtilværelse, som her i Skriften gjøres Fordring paa, kan saa ikke alle Menneskenes Børn have haft en lignende Tilværelse? Da han ligner os saa meget i vor fysiske Organisme, i vore aandelige Egenskaber og vor Sindsbeskaffenhed, kan det saa ikke være, at vi ligne ham med Hensyn til Forudtilværelsen? Jo visselig, Skriften erklærer dette. Der siges, hvad allerede er bleven citeret: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?" Og Herren siger i Virkeligheden til en af Profeterne: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moders Skjød, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet for Folkene." (Jer. 1, 5.) Dette er det Ord, som kom til Jeremias. Denne Profets Aand eksisterede i det himmelske Rige, førend den blev dannet i Moders Liv. Gud kjendte den, og han vidste, at denne Aand var skikket til at blive en Profet for Folkene; derfor kaldte og ordinerede han ham, førend han blev født, til at indtage denne ophøjede Stilling. Der er ogsaa en smuk Fremstilling i Abrahams Bog (Pearl of Great Price, Side 41) desangaaende. Abraham siger i denne Beretning: „Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede, før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gjøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er een af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født." Han var med andre Ord netop lig Jeremias og lig Guds Søn, den ædleste og bedste af dem Alle, der blev udvalgt og ordineret til det Arbejde, som han udførte i dette Liv.

Profeten Joseph erklærer, idet han udbreder sig over dette Emne, at Menneskets Aand ikke alene havde en Forudtilværelse, men at vi, da Frelsens Plan blev lagt, Alle vare tilstede. Vi saa Frelseren blive valgt; vi stemte for at opholde og understøtte ham i denne Egenskab, og det er uden Tvivl derfor, at Fordømmelse vil komme over dem, som forkaste ham. Alt det Lys og den Intelligens, som Mennesket opnaaede i sin Forudtilværelse, er ikke tabt eller udslettet ved, at han kom herned til denne Verden.

Undertiden kommer, lig Brudstykker af en forglemt Drøm, Kundskab og Intelligens, som Mennesket havde erholdt i sin Forudtilværelse, tilbage til ham. Han hører i sit Indre en Hvisken, en Tilskyndelse og Vejledning, hvilket, i det Mindste for en Del, meddeles ham fra en Erindring af de Ideer og den Kundskab, som han havde i sin Forudtilværelse. Selv de hedenske Filosofer lære disse Ting. Da den store Cicero gjorde Anmærkninger over Platos Læresætninger, erklærede han, at Plato lærte, at den Lethed, hvormed Børn saa hurtig lære og saa hastig tilegne sig Kundskaber, tilskrives den Kjendsgjerning, ikke at de absolut lære Ideer, men at det, som vi kalde Dannelse og Aandsudvikling i dette Liv, kun er Hukommelsen af deres forrige Ideer.

Alle Guds Sandheder have ikke været udslettede i denne Verden, ikke engang i dens mørkeste Tidsaldre; men Lysstraaler ere hist og her brudte frem for at vejlede Menneskene til Gud.

(Fortsættes.)

Fra andre Verdener.

Man har forn ylig gjennem videnskabelige Undersøgelser erholdt forøget Oplysning med Hensyn til Spørgsmaalet om Oprindelsen til ødelæggende Farsoter, hvilke pludselig komme over Jorden og føre dens Indbyggere med sig. Den Tanke er nu fremført af en Skribent i »Medical News,« at ikke alene den „sorte Død," „Plettyfus" og lignende Sygdomme, som ere beskrevne i Historien, men ogsaa Tyfus, Difteritis og den nyeste Plage Grippe, kunne tilfredsstillende forklares under den Theori, at de ere af kosmisk Oprindelse, det vil sige, at de fremkomme fra Sygdomsspirer, der ere overførte til Jorden fra forskjellige andre Planeter ved Hjælp af Meteorstøv, som de komme i Berørelse med i Himmelrummet.

Skribenten gaar nemlig ud fra den almindelig antagne Kjendsgjerning, at Tusinder af Tons af Meteorstøv aarlig blive udstrøede over Jorden, og at dette er gjennemtrængt med Livsspirer. Darwin beskriver en Byge som bestaaende af en besynderlig Organisme, der bedækkede et Areal af over en Million engelske Kvartmil. Paa en Tid faldt der en Del gul Sne i Tyskland, hvorved det bevistes gjennem de foretagne Undersøgelser, at den indeholdt Myriader af Spirer. I 1846 iagttoges i Frankrig en Byge af mikroskopiske Organismer, og der fandtes i disse en Uendelighed af Skikkelser, som vare aldeles forskjellige fra nogen af de kjendte Arter, som eksistere paa Jorden. Italien og den største Del af det sydlige Europa havde i 1803 en lignende Byge. Det paastaas nu, at disse Organismer ikke alle kunne være af terrestrial Oprindelse, men maa have haft deres Udspring fra et andet Sted i Planetsystemet, hvoraf vor Jord kun er en ubetydelig Del.

Mange af Spirerne fra andre Verdener ere døde, naar de naa vor Jord, antagelig paa Grund af Rummets lave Temperatur, men andre overleve og oplives under mere gunstige Forhold. Saaledes kom pludselig i Verden, i det 14de Aarhundrede, den saakaldte sorte Død, der fejede bort næsten femten Millioner af Jordens Indbyggere. Epidemien spredte sig hurtigere, end noget Kommunikationsmiddel paa deres Færdselsveje i den Tid kunde have gjort. Den syntes at være allevegne, baade paa Land og paa Hav. „Den urene Luft," siger et gammelt Blad, „var virkelig synlig, da den nærmede sig med sit Dødsbudskab, og en tyk og besværlig Taage saas i Luften." Besynderlige Skyer have til forskjellige Tider vist sig under ødelæggende Farsoter. Hvis nu den Formodning kan antages, at de fremkomme fra kosmiske Spirer, da kan der gjøres Rede for deres store Udbredelse. At de pludselig ophøre kan ogsaa tydelig forklares ved at tilskrive som Aarsag, at Jorden i sit Kredsløb bevæger sig udenfor Meteorstøvets Rækkevidde, det Støv, der fører Spirerne, hvilke, idet de ikke finde de rette Omgivelser paa denne Klode, ophøre at formere sig og selvfølgelig dø.

Den herved i Korthed fremsatte Theori er vis selig bifaldsværdig nok til at fortjene videnskabelig Undersøgelse. Der er intet Usandsynligt i dette. Universet, uanset dets ubegribelige Størrelse, er blot een stor Skabelse. Dens forskjellige Dele ere nære beslægtede, og de paavirke hverandre i mange Henseender. Hvorfor kunne da ikke Indflydelser overføres og meddeles, saavel

med Hensyn til Liv som til Død, gjennem de usynlige Forbindelsesmidler, der spænde sig over de uhyre Afgrunde mellem Planeterne? Videnskaben i denne oplyste Tidsalder vil ikke nægte Muligheden deraf, hvad enten Bevisgrundene derfor, saa langt som vi ere komne, kunne betragtes som afgjørende eller ikke. — Deseret News.

I Rusland og Finland.

Præsident A. J. Høglund skriver fra Jakobstad, Finland, under 9de Juli Følgende om sin Missionsrejse i Rusland og Finland:

Jeg ankom til St. Petersburg Søndag Aften den 9de Juni og modtoges ved Ankomsten af J. M. Lindeløf, som bad mig at følge med til sit Hjem, hvor jeg blev venlig modtagen af hans Hustru, der havde tilberedt et godt Maaltid for os. Vi begyndte straks at samtale om Evangeliet og bleve saa interesserede deri, at vi ikke følte Trang til at gaa til Hvile, forend en ny Dag begyndte at bryde frem. Om Mandagen, da vor Samtale over samme Emne fortsattes, forlangte Lindeløf og hans Hustru at blive indlemmede i Jesu Kristi Kirke ved Daab, og vi bestemte os til at udføre denne Handling den følgende Dag. Tirsdagen den 11te Juni gik vi uden om Byen for at opsøge et belejligt Sted til at udføre denne Ordinanse. Vi lejede en Baad og roede ud paa Nevafloden, men det var vanskeligt for os at finde noget Sted, hvor vi kunde være uforstyrrede, eftersom mange Mennesker befandt sig langs med Stranden og i Baade paa Floden — Nogle fiskede, og Andre vare ude paa Fornøjelse — og det saa først ud, som om vi ikke skulde saa udrettet vort Ærinde. Vi stege alligevel i Land og udsøgte et Sted, hvor vi forenede os i Bøn til Gud om hans Beskyttelse og Bistand. Efter en liden Stunds Forløb syntes det, som vor Bøn blev besvaret; thi Baade og Folk fjernede sig fra det Sted, hvor vi vare. Daabsordinansen blev udført, og de nye Medlemmer modtoge Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, hvorefter vi nedbøjede os og takkede Herren for hans Godhed; thi vi følte, at han havde været med os. Søster Lindeløf udbrød: „O, jeg føler mig saa lykkelig! Jeg ved, at Herren har tilgivet mig mine Synder!" Og dette Vidnesbyrd gjorde et dybt Indtryk paa os. Klokken var allerede 3 om Eftermiddagen, da vi vendte tilbage, og vi kom ikke hjem før Kl. 6; vi følte os Alle lykkelige, fordi denne hellige Handling var bleven udført. Saavidt jeg ved, er dette den første Daabsordinanse, som i vor Tid er bleven forrettet med guddommelig Myndighed i Rusland.

Broder og Søster Lindeløf ere meget gode Folk, deres Levevis er eksemplarisk og som det sømmer sig Sidste-Dages Hellige. Han er født i Finland, er Guldsmed af Profession og har været bosat i Rusland i 16 Aar. Han taler det russiske og det svenske Sprog og er vel bekjendt med den skandinaviske Befolkning i St. Petersburg.

(Fortsættes Side 330.)

Den 1ste August 1895.

Det lønner sig at tjene Herren.

Enhver oprigtig Sidste-Dages Hellig, som har staaet i Menigheden i kortere eller længere Tid, vil erkjende, at det er fordelagtigt at staa i Guds Tjeneste, at virke baade i timelig og aandelig Henseende for hans Værks Forfremmelse her paa Jorden. De have fundet, at Gudsfrygt er en Vinding, men de ere ikke de Eneste, som have erfaret dette, thi Tusinder af gudfrygtige Folk overalt i Verden indrømme, at det er gavnligt for dem at gjøre Godt og at sætte deres Lid til ham, som er Alles Fader.

Der er een Belønning, som er en direkte Følge af at holde Guds Bud, og som er mere værd end Guld og alle Verdens Rigdomme, og det er et tilfreds Sind og en ren Samvittighed, hvilket for Aanden er det Samme, som Sundhed og Helbred er for Legemet. Ved at gjennemlæse den hellige Skrift kunne vi iagttage, at denne Belønning altid er bleven Guds Børn til Del, som have beflittet sig paa at vandre i hans Lys og forsøgt efter bedste Evne at fremme hans Retfærdighed. Herrens egne Ord bekræfte dette, idet han taler til Kain paa en bebrejdende Maade: „Hvi er Du vred, og hvi er Dit Ansigt falmet? Er det ikke saa, at dersom Du gjør Godt, da er Du behagelig, og dersom Du ikke gjør Godt, da ligger Synden for Døren, og til Dig er dens Attraa? Men Du skal herske over den." (1 Mos. 4, 6. 7.) Herved forstaas, at naar vi gjøre Godt, da ere vore Handlinger antagelige for Herren, og selvfølgelig fyldes Sindet med Selvtilfredshed, medens vi, naar vi gjøre det Modsatte, paadrage os hans Mishag og Vrede og os selv en bekymret Sjæl og en ond Samvittighed. Dette Skriftsted viser os ogsaa Nødvendigheden af at stride mod det Onde, at herske over Synden; men vi skulle ikke tillade den at beherske os. Det er i Overensstemmelse med Herrens vise og bestemte Plan, at vi skulle møde Modgang og Besværligheder og komme i prøvende Omstændigheder, for at vi kunne lære at skjelne mellem Godt og Ondt, mellem det Søde og det Bitre og mellem Ret og Uret. Enhver, som elsker Sandheden, føler trods alle Vanskeligheder, der maatte møde ham paa hans Vej, en Trang i sit Indre efter at holde Guds Bud, da han ved og er forvisset om, at den Belønning og de Forjættelser, der ere lovede dem, som ere trofaste i disse Ting, ikke udeblive. De have den samme Overbevisning, som Paulus havde, naar han siger: „Han er trofast, som Eder kaldte." (1 Thess. 5, 24.) Derfor lønner det sig at tjene Herren. Der staar paa et andet Sted, at vi skulle samle os Liggendefæ, som Møl og Rust ikke kunne fortære, og hvis vi gjøre det, da ere vi i Herrens Tjeneste; dog alligevel tjene vi fornemmelig os selv ved at iagttage denne Formaning, thi naar vi tilegne os Guds Visdom og Kundskab, hvad der menes med Skatte, som Møl og Rust ikke kunne fortære, da ville vi selv og ingen Anden høste Velsignelse deraf.

Naar vi betragte dette Emne fra et andet Synspunkt, nemlig i timelig Henseende, da kunne Tusinder og atter Tusinder bevidne, at de ved at tjene Herren ere blevne storligen velsignede med jordiske Goder, ved at de i Flid, Ud-

holdenhed og Taalmodighed have arbejdet sig fremad og stridt mandig mod alle Prøver og Gjenvordigheder, som have mødt dem gjennem Livet. Mange af Kirkens Pionerer samt deres Familjer, der nu tildels befinde sig i en uafhængig og bekvem Stilling i timelig Henseende, have lig Job i gamle Dage først maattet døje Modgang og Savn, Sygdom og Nød, indtil Herren, da han saa deres bestemte Vilje og Nidkjærhed til at tjene ham, velsignede dem baade timelig og aandelig.

Lader os derfor lig disse opofre os i Herrens Tjeneste, og for at vi kunne gjøre det paa en for Gud antagelig og værdig Maade, lader os da tage nye Forsætter og Beslutninger om at forbedre os i vort Liv og vor Vandel fra Dag til Dag og erindre, som vi synge i en af vore Salmer, at „Offer og stræng Lydighed giver Ære og Udødelighed." — J.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Zion ankom til Kjøbenhavn via Liverpool den 21de Juli:

N. P. Anderson fra Brigham City, Mathias Knudson fra Lehi City og L. W. Hendrickson fra South Cottonwood, Utah.

Vi byde dem hjertelig velkommne til Skandinavien.

Afløsning.

Paa Grund af daarlig Helbred løses følgende Brødre fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste Bengt Peterson fra at arbejde i Skåne Konference;

Ældste James P. Jensen fra at arbejde i Aalborg Konference.

Disse Brødre have udført et hæderligt Arbejde, den korte Tid de have virket i Missionens Tjeneste, og vi ønske dem god Helbred og en lykkelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Ældste N. P. Anderson beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavn Konference;
Ældste Mathias Knudson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference;
Ældste L. W. Hendrickson beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference;
Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tankesprog. Smukke Ansigter ere altid rede til at kigge ud af Vinduer og aabne Døre.

— Den, som altid klager, faar tilsidst ingen Tilhørere.

I Rusland og Finland.

(Fortsat fra Side 327.)

Der er mere Religionsfrihed i Rusland, end jeg havde troet. Foruden den græsk-katholske Kirke som Statsreligion findes der mange romersk-katholske Kirker samt flere lutherske, hvilke tilhøre Tydskere, Svenskere og Finlændere. Baptisterne holde Møder i Husene hos deres Samfundsmedlemmer, og der er Ingen, som forstyrrer Freden i deres Forsamlinger. Det Eneste, som Politimyndigheden ønsker at blive underrettet om, er, naar Basarer eller The- og Kaffeselskaber afholdes, hvor Penge indkasseres; ved saadanne Lejligheder vil nemlig Politiet være tilstede.

Det er ikke godt at sige, hvad der i Fremtiden kunde udrettes for Evangeliet i Rusland. Jeg tror, at nogen Fremgang næppe kan forventes blandt de Græsk-katholske, som ere meget uvidende, men paa samme Tid fanatisk hengivne til deres Religion.

Meget Faa af den arbejdende Klasse blandt den indfødte Befolkning kunne læse, men i St. Petersburg findes en stor Blanding af andre Nationaliteter. Tyskerne ere de talrigste; paa Gaderne hører man ofte deres Sprog tales, og over mange Butiker findes tydske Skilte. Ligeledes er der mange Franskmænd, og et forholdsvis stort Antal Skandinavere ere repræsenterede i alle Haandværk og Næringsgrene. Jeg tror, at navnlig blandt de svensktalende Finner vil Evangeliet gjøre Fremgang, og jeg har raadet Broder Lindeløf til at besøge sine gamle Venner, læse Bibelen for dem og undervise dem i Overensstemmelse med vor Tro under Guds Aands Vejledning; det er min Overbevisning, at han vil være i Stand til at gjøre Meget for at aabne Vejen for Herrens Værk.

Jeg forlod St. Petersburg den 21de Juni efter at have ordineret Broder Lindeløf til Ældste og underviist ham om Præstedømmets Pligter. Vi velsignede deres 3 Børn samt nød den hellige Nadvere sammen, og jeg skiltes fra dem med lignende Følelser som dem, jeg havde, da jeg forlod mit eget Hjem. De ere fyldte med Tro og Ydmyghed, og den korte Tid, jeg var hos dem, lærte vi at elske hverandre med den Kjærlighed, som Evangeliet giver, og sammenknyttede, som vi saaledes følte os under dette Baand, kunde Skilsmissen ikke finde Sted uden med dyb Rørelse.

Jeg ankom til Helsingfors om Lørdagen og opholdt mig der under Midsommeren til den følgende Tirsdag. I den Tid var jeg Gjæst hos Olaf Olander, hvor jeg mødte megen Venlighed. Han har et elegant Hjem og indtager en fremragende Plads blandt Befolkningen. Han har rejst meget paa Kontinentet og har en mangesidig Dannelse. Religion var vort fornemste Samtaleemne under mit Ophold der, og han talte om svundne Dage og om sin Erfarenhed som Mormonmissionær med den samme Varme, som om han var en af vore Ældster. Han var engang en ivrig Arbejder i Herrens Tjeneste; den Tid har han endnu i kjær Erindring og nærer vedblivende venlige Følelser overfor de Sidste-Dages Hellige. Fra Helsingfors rejste jeg til Åbo og søgte der efter nogle af vore Søskende, hvis Adressе jeg havde opskrevet, men fandt dem ikke, da de havde skiftet Opholdssted. Efter nogle Timers Ophold fort-

sattes Rejsen til Poja Sogn, hvor jeg opholdt mig i 4 Dage og traf flere Hellige. Vi holdt Forsamling, nød Nadveren sammen og glædede os storligen. Paa en Herregaard dersteds, som kaldes Brødtorp, begyndte en Gartner ved Navn Blom, som tilhørte vor Kirke og var kommen dertil fra Sverige, at prædike og døbe. Han blev paa Grund deraf indstævnet for Retten og efter et 4 Dages Forhør idømt Bøder for Helligdagsbrøde, eftersom han havde forrettet Daaben om Søndagen. Han fik tillige sin Afsked fra Gaarden, men han er nu hjemme i Zion og er en elsket og trofast Mand. Jeg rejste fra Poja til Jakobstad, hvor jeg fandt 5 Søskende og holdt Forsamling og Brødsbrydelse med dem samt opmuntrede dem i Evangeliet. Flere af de Hellige i Finland have staaet i Kirken i mange Aar, og de vare meget bedrøvede over, at de i saa lang Tid havde været overladte til sig selv uden at have nogen Missionær; de bleve derfor glade ved mit Besøg. Jeg tror, at meget Godt kunde udføres her i Landet af vore Ældster, og jeg forstaar ikke Aarsagen til, at det nu er over 5 Aar, siden Nogen er bleven sendt hertil. Der er Bevægelse iblandt Folket, og Afholdssagen har begyndt at faa Indpas; Missionærer med Udholdenhed, som kunde omgaas Folket, vilde ikke være uvelkomne som Afholdsprædikanter og kunde paa den Maade stifte Bekjendtskab.

Jeg er vel tilfreds med mit Besøg iblandt de Hellige i Finland, og jeg tror, at det har været til Velsignelse. Jeg har forsøgt saa vidt muligt at gjøre min Pligt, og jeg er taknemmelig til Gud for, hvad jeg har kunnet udrette. Min Mission, som nu har varet over 2 Aar, er svunden hastig som en Drøm.

Vær nu flittig hilset fra mig, fra Lindeløfs og Olander og fra de Hellige i Finland.

Deres Broder i Pagten

A. J. Høglund.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 320.)

III.

Det kan næppe med Rette siges, at hverken Lyman Wight eller George Miller søgte at lede Kirken, men de gjorde sig skyldige i Insubordination (Opsætsighed) imod de retmæssige Autoriteter og forførte Andre til at følge sig; saaledes illustrerede de Sandheden af Præsident Youngs Erklæring angaaende saadanne Personers daarlige Held, og derfor er det, at vi have omtalt dem.

Lyman Wight var en stærk, uforfærdet Mand, urokkelig i sit Venskab til Profeten Joseph og tro mod ham under mange prøvende Omstændigheder, men efter Alt at dømme temmelig vanskelig at regjere, og efter Josephs Død viste han snart Tegn til Opsætsighed mod Kirkens Autoriteter. Saa langt tilbage i Tiden som Februar 1844 havde han ytret Ønske om at gaa til Texas, og efter Profetens Død synes han at

være aldeles bestemt paa, at Kirken skulde forflyttes derhen. Da en Del Mænd i nogen Tid forud havde arbejdet under hans og Biskop George Millers Bestyrelse i Fyrreskovene i Staten Wisconsin for at skaffe Træmateriale til Templet, ønskede Præsident Young i August 1844, at han skulde vende tilbage til Fyrreskovene og fortsætte sin tidligere Virksomhed, men det nægtede han bestemt og erklærede dertil, at han agtede at gaa efter sine egne Anskuelser og kun gjøre, hvad han selv ansaa for at være bedst, uanseet det præsiderende Quorums Raad eller Ønsker. Han rejste derfor til Texas i Stedet for at rejse til Wisconsin og førte et lille Selskab af de Hellige med sig, og de nedsatte sig i Texas, ikke langt fra, hvor den nuværende By Austin er beliggende.

For denne hans Opsætsighed blev Lyman Wight udelukket af Kirken; hans Sags Afgjørelse skete i Salt Lake City 1848. De Hellige, som havde fulgt med ham, spredte sig snart i forskjellige Retninger, ligesom en Flok Faar slupne ud af Stien uden nogen Hyrde; men enkelte af dem fandt omsider tilbage til Kirken. Lyman Wight henlevede Resten af sine Dage i Texas, ukjendt af Verden, uden Anseelse, uden Tilhængere og udenfor Kristi Kirke, som han havde lidt og stridt saa meget for under Forfølgelserne i Missouri.

Biskop George Miller var nøje forbunden med Lyman Wight i denne Opsætsighed mod Præsident Youngs Myndighed. Som allerede før bemærket havde de Begge virket sammen i at lede Brødrenes Arbejde i Fyrreskovene, og Begge vare lige opsætsige i deres Følelser mod Autoriteterne, da de vare vendte tilbage til Nauvoo. Biskop Miller fulgte dog ikke med Lyman Wight lige straks, men forblev i Kirken et Par Aar længere og var iblandt de Første, som satte over Mississippi Floden under den store Udvandring fra Nauvoo. Under den senere Fortsættelse af Rejsen gjennem Iowa, som den Gang var et Vildnis, viste han stedse Tilbøjelighed til at afsondre sig med sin Afdeling fra Hovedstyrken, og da de landflygtige Hellige endelig indrettede deres Lejre i, hvad de kaldte „Vinterkvartererne" i Nærheden af Council Bluff, var Biskop Miller med sin Afdeling mere end 150 (eng.) Mile nordligere paa et Sted, hvor Floden »Running Water« forener sig med Missourifloden, og der forbleve de Vinteren 1846—47.

Da de Hellige om Foraaret 1847 begyndte at gjøre sig færdige til at fortsætte deres Rejse mod Vesten, forsøgte Biskop Miller at faa dem til at forandre deres Bestemmelse og i Stedet derfor at rejse til Texas, hvor Lyman Wight allerede havde nedsat sig. Da dette Biskoppens Forslag blev forkastet, forlod han Lejren og førte et lille Selskab med sig, som han havde Indflydelse paa, og med dem naaede han frem og forenede sig med Lyman Wight i Texas. Denne Forening var dog kortvarig; thi den Aand, som bragte dem til at sætte sig op imod Præsident Young, vilde ikke længe tillade dem at leve i Fred med hinanden. De bleve snart uenige og skiltes ad, og Miller vendte tilbage til Wisconsin, hvor han forenede sig med James J. Strang. Han blev udelukket af Kirken for sin Opsætsighed samtidig med Lyman Wight i Salt Lake City i 1848. Vi ere ikke bekjendte med de nærmere Omstændigheder ved hans sidste Dage, men vide kun, at han døde udenfor Kirken og upaaagtet af sine Omgivelser. Disse to fremragende Mænds Opsætsighed og deres Forsøg paa at lede et Parti fra Kirken med sig bragte dem hverken Ære eller Berømmelse og ikke en Gang timelig For-

del; thi de havde aldeles intet Held med sig. I Januar 1841 havde Herren sagt til Lyman Wight:

„Endvidere siger jeg Dig, at det er min Vilje, at min Tjener Lyman Wight skal vedblive i Sagtmodigheds Aand at prædike for Zion og bekjende mig for Verden, og jeg vil bære ham som paa Ørnevinger, og han skal samle Hæder og Ære til sig og til mit Navn, paa det jeg, naar han fuldender sit Arbejde, maa annamme ham til mig, ligesom jeg annammede min Tjener David Patten, som nu er hos mig, ligeledes min Tjener Edward Partridge og ligeledes min bedagede Tjener Joseph Smith sen., der sidder hos Abrahams højre Haand, og salig og hellig er han, thi han er min." (Pagtens Bog, 103, 7.)

Angaaende Biskop Miller havde Herren sagt:

„Atter, sandelig siger jeg, i min Tjener George Miller er ingen Svig; ham kan man forlade sig paa, og paa Grund af hans Hjertes Redelighed og den Kjærlighed, han har til mine Vidnesbyrd, elsker jeg, Herren, ham. Derfor siger jeg Dig, jeg besegler et Biskops Embede paa hans Hoved, ligesom min Tjener Edward Partridge, at han kan annamme, hvad der bliver helliget mig af mit Folk, at hon kan udgyde Velsignelser over de Fattiges Hoveder iblandt mit Folk, siger Herren. Ingen ringeagte min Tjener George, thi han skal ære mig." (Pagtens Bog 103, 8.)

Hvilke glimrende Udsigter vare ikke her fremstillede for disse Mænd! Hvor højt turde de ikke haabe at komme — endog at blive tilstedt Adgang til Gud selv! — Her var Ære, Ophøjelse og Herlighed tilbudt dem med al Udsigt til at opnaa det, men de skubbede det til Side — ombyttede det med det „Ve," der vil ramme dem, som ere udelukkede af Kristi Kirke (Pagtens Bog, 17, 3.) — som ere blevne overvundne af Verden! Og i Stedet for at leve iblandt de Hellige, agtede og ærede som Guds Tjenere, opholdte ved Kristi Menigheds Tro, Bønner, Kjærlighed og Tillid, kom de til at leve og dø i elendig Forglemmelse, uden Nogen til at begræde deres Bortgang eller hædre deres Minde — deres Levnet og deres Endeligt kun skikket til at illustrere Sandheden af de profetiske Ord af ham, som sagde:

„Lad Enhver, som tænker at kunne drage et Parti med sig ud af denne Kirke, kun prøve paa det, men det vil ikke gaa Saadanne godt."

(Fortsættes.)

Fra Karmels Bjerg.

Hvis man onsker at se et Billede eller Panorama af vesterlandsk Industri og østerlandsk Dovenskab paa een Gang, og hvis man ønsker at se Asien, som den var i den store Nazaræers Dage, og Europa, som det er nu, da behøver man blot at staa paa Toppen af det historiske Karmels Bjerg og kaste Blikket over de jævnt skraanende Sletter fra dets Fod til det Sted, hvor Middelhavets dybe, blaa Bølger true med at bortskylle Sandet fra de phønicienske Monarkers Grave. Til Højre ser man de flade Tage af den gamle By Haifa, der ikke har andet Tiltrækkende ved sig end sin Historie; til Venstre de renlige, hvide Vaaningshuse og de behagelige Haver, tilhørende den tydske

Koloni. Vi ville her omtale de Sidstnævnte.

Disse Tydskere, som have bosat sig blandt et Folk, hvis „Hu er sat mod Enhver," tilhøre en Organisation, der gaar under Navnet „Tempelforeningen," og som tæller 5,000 Medlemmer — 300 i Amerika, 1,000 i Palæstina, og de øvrige ere spredte over Tyskland, Rusland og Schweitz.

Efter at en Christoffer Hoffmann fra Würtemberg var bleven luthersk Præst, iagttog man, at han havde visse theologiske Meninger, der snart bleve vitterliggjorte, da de fornemmelig bestode af en Kritik over Kirkens Fremgangsmaade med Hensyn til de rationelle Meninger, som paa den Tid vare saa almindelige i Tyskland, og som i de skarpeste Udtryk bleve fremsatte i den afdøde Dr. Strauss' Skrivelser. Hr. Hoffmann, som var en ivrig Opponent mod den moderne og skeptiske Tendens i den tydske Tænkemaade, mente, at dens tiltagende Indflydelse var en Følge af den ringe Modstand, den mødte af Kirken, og fastholdt, at dennes Mangel paa Kraft til at standse Ondet skyldtes dens Medlemmers uoverensstemmende Fremgangsmaade i de moralske Læresætninger, som de bekjendte sig til.

Som en Følge heraf opgav han sit Arbejde i Kirken, og i Forening med sin Svoger oprettede han et Kollegium i Nærheden af Stuttgart, hvor han begyndte en Bevægelse i Favør af Kirkereform. Hans Bibelstudier og navnlig St. Johannes Aabenbaring ledede ham til den Slutning, at Tiden for Messias' anden Tilkommelse var nær for Haanden, men at Kristus kun kunde blive modtagen af en Kirke, der havde forsøgt paa at sætte hans moralske Lærdomme i praktisk Udførelse i det daglige Liv, og at han i Virkeligheden ved sin anden Tilkommelse kun kunde anerkjende dem som sine Egne, der med Held praktisk havde efterkommet den moralske Lovbog, som han gav dem, da han først var her. Dette førte til et direkte Sammenstød mellem Hr. Hoffman og hans Kirke, og han blev i Hast udelukket fra denne, men førte alligevel en hel Del Tilhængere med sig. Da de havde oprettet en Slags Koloni i Würtemberg, holdt nogle faa af de mest fremragende Medlemmer af Foreningen et Møde, hvor det blev afgjort, at eftersom Kristi andet Komme forventedes at ville finde Sted i Palæstina, var det hellige Land det mest passende Sted at anlægge Centralpunktet for den Kirke, der beredte sig for hans Modtagelse; at der skulde Hjørnestenen til det nye aandelige Tempel lægges, hvorefter Selskabet bar sit Navn; og at det var den første Pligt af dem, som ventede hans Komme, at gjenopbygge Landet, hvortil saa mange bibelske Løfter vare knyttede. Det blev derfor vedtaget, at medens den største Part af Medlemmerne af deres Samfund skulde forblive i Europa for at vidne om Sandheden og hjælpe til at understøtte det paatænkte Forsøg i det hellige Land, skulde et vist Antal af dem begive sig derhen for at etablere sig i Haandværk og Agerdyrkning og forsøge ved Eksempel og ærlig Industri at opløfte den indfødte Befolkning og gjenløse Landet fra dets nærværende ødelagte og hærjede Stilling.

Tiltalte af den fordelagtige Jordbund, Klimaet og Beliggenheden, der tilbødes dem ved de jævne, skraanende Sletter ved Foden af Karmels Bjerg, besluttede de, at dette skulde være Beliggenheden for Begyndelsen til deres store Foretagende. Da de begyndte med at opmaale Landsbyen og bygge deres Huse, fandt de snart, at det var umuligt at gjøre dette uden at møde

den bitreste Modstand fra de Indfødtes Side og paadrage sig Munkenes hemmelige Fjendtlighed, hvilke Munke have haft et aandeligt Enevælde over Karmels Bjerg i syv Hundrede Aar. Da disse Nybyggere vare ubekjendte med Sproget, Landet, Agerdyrkningsmethoden, de Indfødtes Sæder og Skikke og uvante med Klimaet, bleve deres Tro og Udholdenhedsevner satte paa den højeste Prøve. De havde tolv Aars Anstrængelse med Regjeringen for at erholde lovlige Skjøder til deres Landejendomme, og medens Sagerne vare under Behandling, bleve de nødte til at betale deres Skatter gjennem de nominelle indfødte Landejere, der paalignede Skatten af Landet efter fire Gange den virkelige Værdi og stak Overskuddet i deres egne Lommer. Men de have nu lovlige Papirer paa 700 Acres (516 Tdr. Land) dejligt Agerland og Vinrankeland, fri for Gjæld; og deres dyrkede Agre, velindrettede Haver og substantielle hvide Stenhuse frembyde et meget behageligt Billede af Civilisationen paa denne halvbarbariske Kyst. Imidlertid har allerede disse oprigtige og ærlige Menneskers Indflydelse stemplet den omkringboende arabiske Befolkning, der til en vis Grad har adopteret deres forbedrede Agerdyrkningsmethode, og hvis egne Industrier have faaet en Drivfjeder, der lover, at Haifa vil blive en af de triveligste Byer ved Kysten.

Førend disse Folk udvandrede hertil, havde Haifas' simple Indbyggere aldrig seet saa meget som en Kjærre, men nu kan man stadig se Omnibusser kjøre omkring Bugten ved Acre, og Vogne ere meget almindelige. Den største Del af Udgifterne ved at anlægge en Vej til Nazareth, en Længde af omtrent 22 engelske Mile, tilfaldt Kolonisterne. Naar vi erindre, at Karmelmunkene have haft Bjerget i deres Besiddelse i syv Hundrede Aar, og saa sammenligne deres Indflydelse paa de Indfødte med den, som disse ærlige Tyskere have opnaaet ved ligefrem Eksempel i et mindre Tidsrum end 30 Aar, da have vi en slaaende Illustration af, hvilken Overlegenhed Praksis har overfor Prædiken, Eksempel overfor Forskrifter, det Virkelige overfor det Abstrakte og Anskuelses-Undervisning overfor Forelæsninger, naar det anvendes paa de simple og udannede Sind. Det skyldes disse stræbsomme Kolonister, at Haifa eller en Del deraf er bleven en Civilisationens Oase i Orientens barbariske Ørken. Landsbyens Hovedgade løber i lige Linje fra det Sted, hvor jeg sidder og skriver paa Karmels stejle Klippeskrænter, og ned mod Middelhavets urolige Vande. Paa hver af dens Sider er en Sti med en dobbelt Rad af Skyggetræer og bag disse en Række med hvide Stenhuse, hver omringet af en trivelig lille Have og hver af dem bærende en indgraveret Tekst paa Tydsk over Indgangen. Hvor Karmel stiger brat fra den øvre Ende af Gaden, ere dets Klippesider dannede i Terrasser lige op til Toppen, og de frodige Vinranker krybe over Buske og Stene og hænge deres behagelige Frugter i de mellemliggende Bugter og Kroge. Sidste Efteraar, da Druerne vare modne, gik jeg omkring i disse Vingaarde og gjorde mig tilgode blandt Araberne, der samlede disse Frugter, og som fortalte mig, at de hver fik seks Piastre (83 Øre) om Dagen for deres Arbejde.

Herfra er Udsigten højtidelig, men dog vemodsfuld. Højtidelig paa Grund af det dejlige Landskab med de terrasseformede Høje, bedækkede med Vingaarde, med Lunde af Figen- og Oliventræer, de statelige Cypresser, der svaje i Aftenvinden, og den glinsende Overflade af Kisons Bæk, hvis Vand engang blev

farvet rødt af Baals Præsters Blod ved Elias' Haand; men vemodsfuldt, fordi paa hin Kirkegaard ved Vandets Bred hvile de sidste Levninger af vore missionærende Ældster Haag og Clark. De vare engang mine Arbejdsfæller i at forkynde Kjærlighedens Evangelium, og nu kan jeg blot med nedstemte Følelser overskue deres sidste Hvilested. Mit Ønske og min Bøn er, at jeg maatte være i Stand til at vise dem min sidste Agtelse ved at opføre Monumenter paa deres Grave, der kunde staa som tause, men kraftige Vidnesbyrd om, at de paa Alteret ofrede deres Liv for at gavne deres Medmennesker. E. W. Robinson. — Mill. Star.

Blandinger.

I Fjor døde i Indien 1,037 Mennesker af Slangebid, et større Antal end i noget af de nærmest foregaaende Aar. I alle Provinser undtagen i Bombay er denne Dødsaarsag i Tillagende. Tilfælde af Slangebid ere næsten ligesaa almindelige i Byerne, ja selv inde i Husene, som paa Landet, hvad der har sin Grund i den religiøse Respekt, hvormed Befolkningen betragter Slangerne, og som forbyder den at udrydde de farlige Kryb.

Overingeniør Andrée, der i nogen Tid har opholdt sig i Paris, har der konfereret med Frankrigs mest bekjendte Luftskippere og Ballonkonstruktører. Han har endnu ikke bestemt sig for, i hvilket Land Ballonen skal fabrikeres, men agter at bestille Modeller i England, Frankrig og Tyskland og prøve dem, førend han træffer den endelige Afgjørelse.

Om nogle Dage holder Andrée paa den geografiske Kongres i London Foredrag om sin forestaaende Nordpolsfart.

B. F. Cummings, jun., i Salt Lake City, er bleven modtagen som Medlem af New Englands historisk-genealogiske Selskab i Boston. Dette berettiger ham til alle Selskabets Privilegier, og blandt disse en fuldstændig Adgang til Bibliotheket, der indeholder omtrent 50,000 Bind, og som antages at have et Eksemplar af enhver Bog, som nogensinde er udgivet i Amerika om Genealogi. Man kan tydelig se, hvilken stor Fordel dette vil være for ham i at søge efter genealogisk Oplysning. Selskabets Sekretær gik i Borgen for Broder Cummings.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.